

SOLAR ZIYECH
REGNBUE
EKSPRESSEN

SOLAR ZIYECH
REGNBUE
EKSPRESSEN

Tekst: Solar Ziyech

Illustration og opsætning: Anton Ian Nielsen

Korrektur: Kristian Wilken

ISBN: 978-87-970823-9-3

Udgivelsesår: 2022

Digital udgivelse

Forlaget Fleksibel

www.forlagetfleksibel.com

Særlig tak til Mads Nybroe, Viktor Zeuthen, Mads Gade,
Josephine Bresdahl og Kristian Wilken.

SOLAR ZIYECH
REGNBUE
EKSPRESSEN

I. STIG PÅ

Noras hår blafrede i vinden, da hun gik mod sit gymnasium. Hun var lav med tynde arme, hendes underernærede krop bar rundt på en tung skoletaske på stien mod Maribo Gymnasium, hvor hun havde sin dagligdag og et spinkelt håb om en lysere fremtid. Hun gik om bagved bygningen, til rygeskuret, hvor hun tilberedte en skolejoint. Hun ristede en smøg, dryssede tobakken fri fra papiret og blandede den med hash, inden hun kilede mixet ned i samme, blottede cigaretpapir, der var forbundet til skoddet. Hun tændte skolejointen og pulsede løs, mens hendes klassekammerater blev undervist i biologi. Hun lod røgen falde ned i lungerne og kiggede sig omkring, hendes ansigt fik varmen igen. Det regnede, sommeren havde været meningsløs, det viste sig på himlen, formet som grå skyer. ”Hvad er dette liv?” tænkte Nora for sig selv.

Efter at have røget sin skolejoint gik hun hjem igen. Det havde aldrig været et hjem, men hun havde folkeregisteradresse der på Rosenvænget 11. Der var ingen roser og alt lugtede af hundemad, stanken begyndte i entréen og sneg sig videre derfra. ”Føj for helvede, mor, har du nu købt hundemad igen? Du kunne starte med at købe en

hund!?” havde Nora utallige gange forsøgt at forklare sin mor, Helene. ”Vanvittige kvinde,” tænkte Nora for sig selv. Men der var intet at gøre, det var samme absurde rutine der styrede moderens liv; købe hundemad og hælde det op i en lyseblå skål til en hund, der ikke fandtes. Nora havde i hvert fald aldrig mødt en hund i de år, hun havde boet der. ”Bobby skal også have mad,” slog Helene fast. Helene var foruden at være Noras mor, en vanvittig kvinde. Hvordan vanviddet var indtruffet, om det var skrevet fra start eller om det skyldtes en overvægt af indskydelser, er ikke til at sige, men Nora gik på æggeskaller og Helene placerede dem nøje omkring i husstanden.

Helene var i start fyrrerne og havde blot overlevet indtil nu. Hun fik en ny hårfarve hver uge, det var et forsøg på at holde sig selv i live, det lyserøde hår var en forsikring om mere liv, det dækkede hendes kedelige, blonde lokker, hun ikke mente løftede hende nok. Hun havde haft en turbulent barndom i Gladsaxe, her havde hendes far forsøgt at klippe håret af hende første gang, da hun var 12 år gammel. Helene strittede imod, men fra den dag bar hun en frisure, der senere ville blive hendes kendetegn; rodebutikken, så stiv og sammenføjjet, at ingen frisører, ej heller private, ville ofre deres frisørsakse for at udbedre Helenes hårpragt.

Håret var slidstærkt som bare pokker og hun havde, siden sine spæde teenageår, selv måtte klippe og farve det og det fortsatte til hun for snart 18 år siden byttede Gladsaxe ud med Maribo. I denne del af landet stemmede huslejepriserne i højere grad med det, hun fik udbetalt af offentlige ydelser og det indfandt hun sig med, så godt det var muligt.

Nora stillede sine sko i entréen, hvor Helene var i gang med at male en ramme. ”Nora, jeg vil ikke mere. Jeg vil dig ikke,” sagde Helene og lagde penslen på kanten af malerspanden og tog et hvæs af sin smøg. ”Ja, undskyld, at jeg er så direkte. Du skal skride af helvedes til. Dine blå øjne ødelægger mig. Tror du, det er for sjov, at jeg går rundt med mine solbriller?” Ganske rigtigt havde Helene i al den tid, hun havde været mor til Nora, gået rundt med mørke brilleglas. ”Det er mine locs, skat!” sagde hun, når de tog selfies sammen og der var ingen øjenkontakt. Så skete det, der ikke måtte ske, at stuen blev forvandlet til en azurblå oase, hvor Helene lå på sofaen i stuen i et blåt blackout. Der gik fire dage, før hun kom på benene igen. Derfor lød Helenes mantra; hav altid solbriller på, formindsk øjenkontakten, pas moderrollen og undgå, at ulykken indtræffer. De kiggede på hinanden. ”Derfor smider jeg dig ud, Nora. Du skal ud og opleve verden.

Jeg har pakket dine ting, en busbillet og her er 200 kr.," sagde hun og rakte en seddel til Nora, mens hun med foden skubbede sportstasken frem mod hende. "Jeg vil anbefale dig at tage til København, Nora," sagde Helene. "Der er ludere og lommetyve, så kan du blive venner med dem. Ud!" var det sidste Helene sagde, inden hun skubbede sin datter ud ad hoveddøren med sportstasken i armene.

II. VANVIDDET INDTRÆFFER

Hvem der var far til Nora, var hemmeligt, men Helene vidste, at faderen var Skrothandler Madsen, genboen, og det første menneske på Lolland, der havde vist Helene kærlighed. Han var lav, med en stor mave og stærke, olierede hænder, der altid havde gang i et projekt, om det var at skifte olie på et fyr eller nedskrive notater. Han havde handlet med skrot i en årrække og fyldt haven med metalliske genstande, fra motorer til traktordæk, faldefærdige biler og andet tømmer. En dag for over 18 år siden havde han fortalt Helene, der var ny i bydelen og forvirret over tilværelsens uforudsigelighed, at hun skulle komme forbi til en kop kaffe. ”Kommer du ikke ind og kigger på mine skrotpartikler, Helene? Jeg har også kaffe,” havde han sagt. Helene kunne ikke stå for hans olierede hænder, vildtrede hår og ødelagte ansigt. Efter kaffen og en rundvisning i stalden og gården lagde hun hånden på hans lår og de indledte en affære, der skulle få biologiske konsekvenser. Skrothandler Madsen havde en kone, en blomsterhandler ved navn Ulla, som ikke kunne udstå lugten af ham. For ikke at fatte mistanke om deres affære, havde de fælles besluttet, at Helene kunne malke Markus, husstandens ko, så ofte hun havde lyst. Når hendes hænder var blevet ru, kunne hun vaske dem på hans

værksted og vende tilbage til sine gøremål. Ni måneder senere kom deres fælles datter til verden og resultatet var en særpræget ung tos, der skulle hedde Nora.

En socialrådgiver ved navn Erling Himmelsted havde begået fejlen at stirre for længe ind i Noras øjne, og stirrer du for længe ned i afgrunden, stirrer afgrunden tilbage. Erling var en garvet socialpædagog på 55, han blev færdiguddannet for 28 år siden og kunne opsnuse svigt på kilometerlang afstand. Han var skaldet, med fuldskæg og små runde briller, iklædt jakkesæt. Med sig havde han en firkantet læderkuffert, hvori han havde indsamlet informationer om Lollands udsatte børn og deres familiehistorik. Da han kom på besøg på Rosenvænget 11, stirrede han Nora direkte ind i sjælen, da hun åbnede døren efter han havde banket i femoghalvtreds minutter. ”Hej med dig, lille ven. Er det hos dig vi skal vurdere, om svigtet er indtruffet?” spurgte Erling, men han kiggede for længe, de stirrede på hinanden i hvad der virkede som en evighed. Erling havde aldrig gjort dette før, blot stirre og kigge og han fortrød. Efter de havde stirret på hinanden i 10 minutter i entreen vendte Erling om, gik ud til sin bil, kørte hjem og gik på pension. Erling var blevet besat og havde overset en lang række forseelser, sære skænderier og ærinder, Nora var blevet bedt om

at løbe gennem barndommen. ”Kan du ikke pudse mors sko, Nora?” havde Helene eksempelvis spurgt Nora, men hun var ung og forvirret - kun fire år gammel og ikke klar til så krævende en tjans. Andre gange lød det fra Helene: ”Nora, kan du ikke købe et fjernsyn til mor på afbetaling, skat?” mens hun pulsede løs på sine smøger. ”Jeg har betalt for din morgenmad gennem 5 år, Nora, eller kommunen har, så kan du også betale for mine smøger.” De havde en sær, uligevægtig relation de to, men efter Erling havde kigget dybt ned i Noras øjne, tog han forbi kontoret, gav sin leder et håndtryk og skrev i rapporten, ”Nora stirrer, men har en lys fremtid i sigte,” og så var sagen lukket.

III. AFSTED

Med sportstasken om ryggen gik Nora den kilometerlange gåtur ned til stationen, hvor hendes bus gik fra. ”Du sætter dig bare om bagved!” udbrød buschaufføren efter at have verificeret hendes billet. Nora satte sig bagerst i bussen med sin taske, inden ruten begyndte og bussen kørte igennem det Lolland, hun kendte, dernæst Falster og så kom motorvejen, inden Nora faldt i en dyb søvn. Hendes omkringliggende verden slugte hende i en dyb, blå hvirvelvind der indkapslede alt omkring hende. Hun rystede og rallede i sædet, forvirret og forladt af sig selv, hendes medpassagerer kiggede på hinanden og hende, mens hun skøjtede rundt. Da hun var tættest på dybet, prikkede buschaufføren hende på skulderen, dernæst baghovedet, så panden: ”Så er det nu, unge dame. Du skal af. Jeg ved ikke, hvad du ligger og laver, men vi er i København nu.” Nora rejste sig forvirret, svedig og øm og gik ud af bussen, hvor en let regn dryppede på byens asfalterede veje. Hun var tørstig, træt og forvirret over at lande i København og det eneste, der kunne få hende ned på jorden, var en Pepsi Max. Behovet blev stillet på Hovedbanens 7-11, hvor hun blev betjent af en tynd somalisk ekspedient ved navn Ismael med en stor, flagrende afro. ”Ellers andet, smukke tøs? Det bliver 11 kroner,”

sagde han og vendte betalingsautomaten mod hende. ”Skal du noget senere? Mig og min ven Ibo skal op på taget af Hovedbanegården senere, hvis du vil med?”

”Nej, det er fint,” sagde Nora. ”Mange tak, ellers. Ved du, hvor der er et toilet?”

”Jaaaa, oppe på toppen af Hovedbanegården,” udbrød Ismael mens han gav Nora penge retur.

Tvivlen bar Nora, da hun traskede rundt på Hovedbanegården og kiggede op på det store ur og ind i sjælen, hvor hun beregnede sine chancer for overlevelse. Hun gik mod den brune Kødby og blev passet op af en fyr i en trevlet lædervest, der hev hende til side. Under hans mørke hue gemte sig et sodet ansigt. ”Jeg skal vise dig en ting!” udbrød han med en glød i øjnene og et stort smil, der viste et par få tænder, der fægtede om kap for beskuerens opmærksomhed. Manden hed Petrov og han havde boet på gaden i mange år, delvist på herberger og hos venner, der ville huse ham. Han åbnede sine store, beskidte hænder. ”Pip!” lød det fra en lille fugleunge, han bar rundt på. ”Jeg fandt den oppe ved Enghave Plads! Er den ikke sød? Nu skal jeg fortælle dig en ting, unge pige, du har fremtiden foran dig. Hvad hedder du?”

”Nora,” sagde hun, mens hun tog et skridt tilbage og kiggede ned i håndfladen på sit nye bekendtskab. ”Hej Nora, fremtiden er lys, den er skabt til dig og mig. Mit liv har været et kaos, jeg er for ærlig, for god af mig, sådan set. Folk er nogle røvhuller, undtagen mig, men sådan kan jeg ikke leve, det forstår jeg. Folk flakker rundt som hvileløse høns, uden nogen interesse i andet end hvordan de ser ud, og hvor store deres pengepunge er.” Nora lyttede, mens de gik på fortovet. ”Efter jeg blev hjemløs, stoppede jeg med at drømme, min indre og ydre verden flød fuldstændigt sammen. Min underbevidste trang til at finde væk forsvandt. Indtil forleden nat, der drømte jeg, at jeg blev vækket af en stor ørn, den hev fat i nakken på mig. Den rev mig gennem den by, som jeg har haft kær, København, my beauty. Denne by har du aldrig set før, det er tydeligt ved dit forskrækkede væsen,” Petrov stirrede Nora ind i panden og fortsatte sin talestrøm. ”Du aner intet om, hvad der er dig hændt. Men for mig er København den sidste kvinde jeg har været sammen med. Jeg har bestemt taget skade af livet på gaden, men jeg er ikke ubegavet, Nora, det må du ikke tro. Jeg er en person af folket, Nora,” Aftenen var gået på hæld og lygtepælens lys ramte Noras blege ansigt. ”Hvad så med fuglen? Ja, hvad er dit navn?” spurgte Nora. ”Petrov, hedder jeg. Jeg havde jo mistet min underbevidsthed. Men nu er den tilbage.

Fuglen, en gigantisk krabat, tog mig i nakken og fløj igennem København. Der forstod jeg: Jeg er ørnen, og dens syn er mit. Jeg skal vise dig København!”

”Kan du starte med at vise mig et toilet?” spurgte Nora. ”Ja, kom med. Vi skal til fest senere!” Fuglen pippede løs fra Petrovs hænder, mens de gik over Halmtorvets brosten hen til et offentligt toilet, hvor Petrov ventede og prikkede den lille fugl på hovedet med sine store fingre. Da Nora kom retur, kiggede hun på fuglen i håndfladen og op på Petrov, der sagde: ”Vi skal til en magisk fest i aften. Jeg lover dig, at den kan opfylde alle dine ønsker. Det er en gammel bekendt, som har inviteret mig forbi. Det bliver sjovt, det ligger her på Vesterbro.”

Festen blev holdt på Vesterbro, på en sidegade til Istedgade og lejligheden var pakket ind i et stillads, der gjorde det svært at definere, hvem der præcist boede hvor og med hvem. Det var en frihed, for så skyldte man ikke nogen noget, man kunne møde op og drikke øl og vodkashots og brække sig i toilettet, tage lidt toastbrød og skinke fra køleskabet og smutte, helt ubemærket. Petrov ringede på hos 2.tv og blev buzzet ind. Fra opgangen kunne man høre en heftig basgang, der fik væggene til at vibrere og Noras stemme gav genklang inden hun trådte ind. “Er det her?” spurgte hun. De trådte ind i entréen og

væggene i gangen var malet i samme azurblå farve, som sad på Noras nethinde. Folk var iklædt tætsiddende latexdragter og der kom en kvinde hen til Nora og omfavnede hendes ansigt med lange, tynde fingre og kælede hende blidt på kinden. ”Hvad er du for en? Du må være ny her!” sagde hun og dansede i cirkler ud i køkkenet, hvor hun blandede en drink med lige mængder vodka og blå bolsjelicør. Hun dryssede hvidt pulver i for smagens skyld. ”Tag denne drink. Hvad hedder du?”

“Nora,”

“Nora, kig ned i drinken og sig, hvad du ser.” Nora stirrede ned i drinken og tyngden fra hendes krop forsvandt. Alt blev flydende let, rummet snurrede rundt, som at kigge ned i et afløb eller ind i en vaskemaskine. ”Det skal du drikke, det er til dig. Der er lidt *emma* i også. Love drug, toilettet er derude. Vi ses.”

IV. VÅGN OP

Dagen efter vågnede Nora bag en sofa med ondt i hovedet uden at ane, hvor hun befandt sig og hendes fingre var indhyllt i en blå, klistrende væske. Hendes hoved hvilede op af et kakkeltbord med en hvid bordlampe, der havde oplyst det lille hjørne, som hun havde sovet i. "Hvad fanden sker der?" tænkte Nora, "Var jeg til fest her?" Hendes hår var fedtet og hendes fingre så klistrede, at hun ikke kunne få dem ned i sin bukselomme for indikation på det basale; mobil, pung, nøgler. "Har jeg min rygsæk, fik min mor pakket det hele med?" spurgte Nora sig selv. "Hvad var der egentligt i den drink, hun fik i går?" Livet var mindst ligeså forvirrende for hende selv, som for ejeren af lejligheden. Hun var en omtrent 40-årig kvinde i en slidt, gråmeleret badekåbe, der gik hen imod hende i hjørnet af lejligheden og aede hende på hovedet og stillede en hvid plasticbakke med en tallerken med bacon, æg og et glas appelsinjuice foran hende. Kvinden hed Helvetika og havde langt, lyst hår, der gemte sig bag et opspændt håndklæde. "Tusind tak, hvorfor er du så sød ved mig?" udbrød Nora. "Jeg er din mor, Helvetika. Du er min lille skat, det ved du godt, oven på i går, det glemmer jeg aldrig!" sagde hun og kælede Nora på næsen. "Din rygsæk står ude i gangen i øvrigt, bare rolig.

Efter du drak den drink, jeg gav dig, gav du mit visitkort til alle til festen og holdt en tale, der gjorde, at Petrov skred. Han sad ude på trappen og græd i en halv time og skulle have krisehjælp, Her, tag lidt,” sagde hun og rakte Nora et glas appelsinjuice. ”Kom, kom!” sagde hun, mens hun holdt Nora for næsen, lænede hendes hoved bagover og tvang appelsinjuicen ned mellem det store mellemrum mellem hendes fortænder. ”Det er godt for dig, det er det samme som i går!” Nora rettede nakken og hostede, chokeret. ”Hvad fanden!? Hvad har du givet mig?” Hun kiggede ud ad vinduet, mens hun fik vejret igen og lyttede til Helvetika, der ignorerede hendes spørgsmål. ”Du var festens stjerne, du snakkede løs og fortalte om polakken Krystoff! At du ville tage tilbage til hvor du kom fra, med din nyfundne viden og male havene i alle verdens farver! Det lyder fantastisk, lov at sende en selfie og ring, når du rammer færgen! Kom afsted med dig!” Nora anede ikke, hvad Helvetika snakkede om. ”Tag nu afsted, mit barn, jeg er din mor nu, du fortalte mig din frygtelige historie. Skriv når du er fremme, skat.” Helvetika hjalp Nora på benene, gav hende sin jakke på og store sportstaske om ryggen og sendte hende ud ad døren med et kys på kinden. ”Skriv, når du er fremme!” var Helvetikas afsluttede ord. ”Fremme?” Nora anede ikke, hvad hun talte om, men hun kunne ikke være i lejligheden længere. Hun gik forbi

et gadehjørne, hvor der lå en bager der hed *Det Gode Brød*, hvor hun gik ind. Hun trak et lysegult nummer som en anstændig borger, men det var ikke nødvendigt, der stod ingen derinde og personalet var lykkelige over at møde en levende sjæl. ”Hej, unge dame, hvad kan jeg gøre for dig?” Hun kiggede på hans skilt, hvor der stod *Krystoff*. Krystoff var næsten to meter høj og ung, ikke en dag over 20, med en øring i venstre øre og en elvertatovering på underarmen. Han havde en stor næse, uren hud og en uglet frisure. Hans danske var så dårligt, at Nora slog over i engelsk, da hun havde bestilt sin bolle med ost og ikke forstod, hvad han mente, da han spurgte hende hvilken slags bolle hun ville have, ”Krystoff!” fik hun lyst til at råbe. ”Skal jeg have byttepenge tilbage eller vil du invitere mig ud?” Det var det sidste, der var tilfældet.

Krystoff havde set sig varm på den unge, underernærede Nora, så hans plan var at tilbyde hende mad fra en fin restaurant. Hvis hun kunne lide ham, maden, restauranten og omgivelserne, ville han lægge sig på frierfodder og spørge, om det skulle være hende og ham. Efter overvejelser fra begge sider overvandt Nora sig selv og fik spurgt Krystoff: ”Kan jeg få en bolle med ost?” og verden gik i stå, da han for alvor kiggede ind i Noras sjæl og så blå koraller, et dybt hav,

en psykedelisk grød af indtryk. Jeg er nødt til at invitere hende ud, konkluderede Krystoff. ”Må jeg få dit nummer?” spurgte Krystoff, og Nora lagde sin gule seddel på disken, 657 stod der. ”Nej, altså dit telefonnummer, må jeg invitere dig ud?” Det gik Nora med til.

Nora gik ud fra bageriet, satte sig på en bænk og spiste sin bolle med ost. ”Så nu skal jeg på date med en to meter høj polak. Var han overhovedet pæn?” Tvivlen satte sine spor, men hun havde intet at miste. Måske han kunne lære hende om livet, forklare hende om Pythagoras’ læresætninger og hvordan man bekæmper kedsomheden med vodka og hvedebrød. Hun smed papirsposen i en skraldespand og gik tilbage til lejligheden, hvor Helvetika boede og ringende på døren. ”Ja, hej, det er Helvetika, din evige ven i nøden, hvem snakker jeg med?”

”Det er Nora,”

”Nora, kom ind, min pige, jeg kunne heller ikke forstå, hvor du var blevet af. Du lå så perfekt i det hjørne, jeg var i chok, da du pludselig var væk. Nu forstår jeg. Kom ind!” Nora åbnede døren og gik op til 2. tv., hvor Helvetika ventede i døråbningen. ”Skal jeg koge noget vand til dig, vi har rigeligt?” spurgte Helvetika. ”Ja ja, klart,” og Nora vidste ikke, hvad Helvetika mente, men satte sig i en sofa med store,

lyserøde puder. En kat snoede sig op ad Noras ben og spinnede elektrisk, indtil den fik øjenkontakt med hende og stivnede i bevægelsen. Den kiggede dernæst på Helvetika og listede ud i køkkenet, hvor den gemte sig bag en køkkenstol. Helvetika stod i køkkenet med en kedel på gaskomfuret og varmede vand. ”Så du det også, pusling?” sagde hun til katten. ”Ja, du skal ikke kigge direkte, det har jeg også lært. Så er der kogt vand!” sagde Helvetika mens hun fyldte to krus. ”Tak!” sagde Nora, da hun tog imod sin kop. ”Hvorfor er du tilbage, Nora? Forklarede jeg dig ikke om gadens liv og hvordan du klarer dig derude? Det troede jeg ellers. Forklar dig selv!” Nora tog en tår af sit glohede vand. ”Jeg har brug for et sted at sove,” sagde hun. ”Ja, ja, klart, Nora, det er godt, hvis de øjne får lov til at hvile sig. Du kan ikke sove her. Mingus, min kat, er bange for dig, han sidder forstenet ude i køkkenet. Jeg måtte bruge sort magi for at få ham i stødet igen, sådan skal det jo ikke være,” Nora vendte sig for at kigge ud til katten, der ignorerede hendes forsøg på forsoning. ”Jeg kender en fyr, du kan overnatte hos. Alfred hedder han, han bor et par gader nede. Men han har set mange ting, Nora. Så du skal ikke belemre ham med detaljerne om dit forskrækkede liv, som du gjorde til mig. Hvis du tager denne pakke med, kan du med garanti overnatte hos ham et par nætter, til du finder ud af meningen med livet. Jeg finder lige

pakken, øjeblik.” Helvetika åbnede et skab i stuen, hvor der lå en lille, blå pakke. ”Alfred var også med til festen. Hvis du åbner pakken, kan det være skadeligt for dine øjne, så gå forsigtigt med den og åbn den for Guds skyld ikke. Den er til Alfred. Han bor på... Dannebrogsgade 91. Kan du huske dét? 2. th.” Helvetika overrakte forsigtigt pakken til Nora, der listede ud ad døren, ud på gaden og hen imod sin næste destination, der lå ti minutters gang derfra.

Hun blev mødt af Alfreds stemme, samme øjeblik hun satte fingeren på knappen til 2.th. ”Ja, det er Alfred, Satans vogter, Byens Hævner, hvem taler jeg med?” lød det. ”Hej, jeg hedder Nora. Jeg har en pakke til dig fra Helvetika. Jeg ville høre, om jeg kunne,” og Nora blev afbrudt af en summen der lød, da døren blev åbnet og Nora trådte ind i opgangen. På anden etage ventede en skaldet mand i 40’erne ved navn Alfred, ”Kom ind,” sagde han og inviterede ind i sin bolig. Alfred gik med sorte t-shirts og læderjakker, langt mere soigneret end de skikkelser, Nora hidtil havde mødt. Han mødte Nora med et stort smil, der var pakket ind i skægstubbe. I sin rodede stue havde han stablet pizzabakker, så de lignede Eiffeltårnet. ”Man må starte et sted, Nora. Nu starter jeg med pizzabakker. Det er vigtigt for mig, at pizzabakkerne er fra det lokale pizzeria, og pizzaen skal være nr.

32, uden tomat, ost, og helst uden bund. Pizzamændene kigger forvirrede på mig, når jeg bestiller,” Men Nora forstod det nogenlunde. En skulptur af pizzabakker, holdt sammen af lim. Nora mærkede forsigtigt på skulpturen, ”Det gør du ikke!” udbrød Alfred. ”Hvor er pakken, hvor er pakken?!” Pakken lå på gulvet i gangen. Alfred for ud til den. ”Godt, Nora, tak! Giv mig lige et øjeblik.” Alfred søgte tilflugt i sit soveværelse, hvor han lukkede døren. Nora kunne høre Alfred få gavepapiret af pakken og åbne indholdet. Hun hørte et brag, dernæst lugtede der brændt, en blå røg sneg sig ud under døren til værelset og et blåt lys viste sig gennem dørsprækken. ”Er han okay?” tænkte Nora for sig selv, men hun havde allerede set rigeligt. Alfred kom ud af lokalet med et stort smil. ”Tak, Nora. Sæt dig ned. Hvad kan jeg gøre for dig?”

”Jeg mangler et sted at sove. Helvetika sendte mig herved. Jeg skal på et date meget snart, nemlig.”

”En date, Nora? Jamen du er da ikke særligt gammel, hva, Nora? Hvor gammel er du?”

”17,” sagde Nora og kiggede ned i sit skød.

”Og hvem skal du på date med?”

”Krystoff, hedder han. Han er vist polak. Vi skal mødes i morgen, han har inviteret mig ud at spise på Jensens Bøfhus på Store Kon-

gensgade. Er det okay med dig?” spurgte Nora. ”Om det er okay med mig? At du tager på date med en høj polak, der vil invitere dig ud på Jensens Bøfhus? Det er vel fint med mig. Men der er mange stoddere derude, Nora. Så pas nu på dig selv, ikke?” Nora kiggede rundt i lejligheden. ”Kan jeg sove her et sted? Det er altså bare til i morgen, hvor jeg skal mødes med ham.”

”Ja ja, sofaen er din.” Nora undersøgte radiatoren bag ved sofaen. ”Ærligt, hvornår har du sidst gjort rent her, Alfred?” Det var sidst han havde haft en dame på besøg, og det var efterhånden elleve måneder siden. Damen var fra DR Licens og hun ville gerne se hvor ren radiatoren var. Den var nogenlunde ren, men det var stadigvæk kummerlige forhold Alfred levede under. ”Der er tæpper derovre.” ”Mange tak!” sagde Nora og stillede sin taske. ”Du må gerne ryge indenfor, det gør jeg selv. Der er tobak på bordet.” Nora rullede med begejstring løs af Alfreds tobak og røg cigaretter med så stor kraft, at hun faldt tilbage på sofaen, udåndende i ekstase og faldt i en dyb søvn og drømte ustyrligt. Drømmen bestod af en flok mus, der stod på en række og fortalte hende, at hun var blevet udtaget til landsholdet i bueskydning, ”Hvem mig? Bueskydning? Det er jeg ikke kvalificeret til,” sagde hun, men det mente musene bestemt, at hun var. En efter en trådte de et skridt tilbage, til der kun var en enkelt mus til-

bage med en lang snude og et bind om armen. Den rakte hende buen og pilen og smilede; ”Det er din tur, Nora,” og hun vågnede med et sæt. Hun skulle på date med Krystoff. Hun drak et glas vand og kiggede sig i spejlet, satte sit hår, så godt hun kunne, tog et tyggegummi fra bordet og trådte ud i Vesterbros eftermiddag og fandt hen til *Det Gode Brød*.

V. DATE

Foran bageren trådte Krystoff, der netop havde fået fri fra sin tjans, ud. "Hej, smukke pige!" udbød han, da han så Nora komme gående. "Jeg har et godt sted til os to. Det hedder Jensens!" Så der gik de hen. Restauranten lå længere inde i byen ved Store Kongensgade. Tjeneren guidede dem hen til et bord ved vinduet. Nora satte sin telefon på lydløs og kiggede rundt i lokalet. "Hvad vil I have at drikke?" spurgte tjeneren. "Ja, en Fanta vil jeg gerne have. Hvad med dig, Nora?" spurgte Krystoff. "En kvart liter fløde, har I det?" Det var første gang, siden Nora var barn, at hun havde været på restaurant. "He, nej, kære, det kan vi ikke hjælpe med. Hvad med en cola?" Så det kom tjeneren med og efterfølgende med den bøf, de begge havde bestilt, 300 gram oksemørbrad. Det var for voldsomt, men de ville gerne imponere hinanden. Retten var kedelig og grå, helt kulørforladt, klistret, overstegt men lunken. Intet fungerede på den tallerken, de havde fået serveret, så hun kiggede ned i sine tomater, salat, pommesfritter og oksekød. Det var Krystoff, den høje rad, der havde valgt, at de skulle spise på Jensens Bøfhus. "Du bør ikke invitere en pige ud på en restaurant på første date, Krystoff," kunne han høre sin far vrisse af ham, mens han tyggede i sin bøf. "Jamen, hvad så,

far?” spurgte han stille retur. Men faderen svarede ikke, han havde været død siden Krystoff var 16 år. Han var faldet i et stort hul ved et vejarbejde på den polske motorvej afkørsel 4. Begravelsen var stille, uden for meget postyr. Det var kun Krystoff og faderens kollegaer, der dukkede op. Krystoffs mor, Bertruda, hadede sin afdøde mand så meget, at hun havde brændt Satans mærke ind i væggen og stirrede sig blind på det, hver gang Krystoff var på besøg.

”Hvad synes du om maden, Nora? Hvor kommer du fra?” Nora begyndte at fortælle om Lolland, krydret med anekdoter fra hendes barndom. Hun fortalte, hvordan hun var blevet drillet som barn, men dernæst søgte hævn. Den fandt hun ved at binde ham, der drillede hende, Carl-Jacobs’ sko sammen, så han forvirret lå og rallede i skolegården. Med skoene bundet sammen gik hun hen til den stakkels dreng og stirrede så intenst på ham, at han begyndte at tisse i bukserne, til ydmygelse for ham selv og forvirring for de forbigående elever. ”Hvordan gjorde hun det?” hviskede de i krogene. ”Ja, det aner vi ikke,” sagde lærerne. ”Er hun mon forhekset?”

”Det må man ikke sige,” afbrød en lærer, ”Vi lever ikke i 1500-tallet længere. Hun har med sikkerhed haft en dårlig dag, som hun har haft mange. Vi skal ikke være så grove ved hende,” For episoden fik hun

en seddel med hjem til sin mor, hvor der stod: *Nora stirrer meget og drengene kan ikke lade hende være. Vi tror, at Carl-Jacob er vild med Nora, derfor har han pirret hende, kaldt hende bestialske ting og dernæst bundet sine sko sammen for at imponere hende. Nora blev ikke imponeret over detaljen, men valgte i stedet at stirre så intenst på Carl-Jacob, at han tissede i bukserne. Det er frygteligt for så ung en drengs selvværd, selv de store drenge forstod bataljen, så derfor bedes du skrive under på, at du har set dette og vil sørge for, at det ikke sker igen. Venligst Skolen,* men Nora afleverede aldrig brevet, hun fandt det latterligt, at Carl-Jacob kunne være så svag og vattet og ikke styre sig, blot hun kiggede på ham.

Denne historie fortalte hun med største lethed til Krystoff, der klukkede i sine skægstubbe og smilede. Skulle han fortælle hende, hvordan han var kommet til Danmark, om færgeturen hertil og vandets farver, hvordan hans hændelsesforløb havde været? Han havde boet i Danmark, siden han var 15 år gammel, men han huskede tydeligt den galskab der foregik på gården, han voksede op på. ”Vi havde høns, ligeså store som golden retrievere,” sagde Krystoff og viste med armene deres bredde. ”Da jeg var barn, lagde de så store æg, at vi ikke kunne spise dem. Så i stedet kastede vi dem efter bagerens børn. Så det er sjovt, at jeg selv er blevet bager i dag, synes

du ikke?” sagde han og tyggede i sin bøl. Nora var ligeglad og drak en tår af sin cola. Krystoff blev opvasker som 12-årig og var det, til hans hud på hænderne til sidst var så tyndslidt, at han tog færgen mod Danmark. ”Nå, kære Nora, fortæl mig så, hvor gammel er du?” og det tøvede Nora med at svare på. Hun kiggede ud ad vinduet og spurgte sig selv, hvor længe daten ville vare. ”Hvor gammel jeg er?!” tænkte Nora. “Ser jeg ikke gammel nok ud?” Til sidst svarede hun ”Jeg er 19. Hvad med dig?”

”20!” svarede Krystoff lettet. Han havde frygtet, at Nora var 17, men det var hun teknisk set også. ”God bøl, hva?” nåede Krystoff at kommentere, inden Noras tavshed indikerede, at hun havde udvekslet rigeligt ord med denne akavede, høje polak fra udkanten af Warszawa. Krystoff betalte og de forlod restauranten med hurtige skridt.

”Vil du ses igen?” spurgte Krystoff. ”Det kan vi godt!” udbrød Nora begejstret. ”Hvorhenne?”

”Hvad med Burger King?” spurgte Krystoff.

”Tjooo, det kan vi godt. Hvornår har du tid?” Tid kendte Krystoff ikke til. Han forsøgte sit indre ur, det havde han gjort, siden han først kom til København og det fungerede nogenlunde for ham, da han ikke havde et job. Nora kiggede på Krystoff, der stod med et sølvfarvet lommeur i hånden. ”I morgen?” spurgte Krystoff. ”Tjo,

det kan vi godt! Samme tid og sted?” svarede Nora, der nødtigt ville afsløre sin hjemløse tilstand, at det var en daglig opgave for hende at finde ly for natten. Hun fik lov til at sove hos Alfred, der gavmildt tog imod hende, da hun igen buzzede sig ind. ”Ja, så kom ind, mit pigebarn, men ingen forstyrrelser og tobakken ligger der, du ryger bare for dig.”

VI. URET TIKKER

Dagen for daten var kommet og Nora stod på Enghave Plads klokken 12, som de havde aftalt, men der var ingen Krystoff. Da han heller ikke var at finde klokken 12.41, måtte Nora gå hjem til Alfred igen. Han var i gang med en ny installation; et sikkerhedstårn bygget af mælkekartoner og papmache, der skulle sikre, at der aldrig udbrød verdenskrig igen. Alfred sad på ryggen af sin sofa og beskuede sit værk, da Nora trådte ind i stuen. "Hvad siger du, Nora?" da hun trådte ind. "Prøv at lade som om, du vil angribe mine grænser!" Men det gad Nora ikke, hun havde allerede fået overskredet et væld af grænser på det sidste. "Jeg er trist, Alfred. Ham Krystoff, jeg skulle på date med, han dukkede ikke op?" sagde Nora, men Alfred svarede ikke, han talte i en walkie-talkie på tysk, så Nora gik ud i køkkenet, hvor hun fik en besked fra sin mor. "Skat, kom hjem. Kommunen har ringet. De vil vide hvor du er. Kys mor,"

"Tja," tænkte Nora. Hun var løbet tør for penge og var træt af at bo hos fremmede mennesker, med hver deres særheder. "Alfred!" råbte hun i et forsøg på at fange hans opmærksomhed. Det var umuligt. "Farvel, misser," sagde hun og aede katten på hovedet, inden hun gik ned på gaden med sin taske og fandt vej til busterminalen og tog

den første grønne bus sydpå. I Krystoffs verden så det anderledes ud. Han havde slet ikke fattet, at der var et fast tidspunkt, de skulle mødes på. ”Jeg svigter Nora med her,” tænkte Krystoff i vrede over eksistensen og han fik et indre billede af sin polske far, der sad i en ødelagt lænestol og stirrede på ham. ”Krystoff, jeg gætter på, hvad der skal blive af dig. Er du den fødte politimand? Prøv at komme med,” havde han sagt, da Krystoff var 15 år gammel. Da gik de op ad trappen i hans faldefærdige barndomshjem. På væggen hang en Monet-kopi, der dækkede for et skjult rum. Her stak faderen sin pelsede arm gennem åbningen og trak en stor pistol frem; ”Se nu her, Krystoff, kan du overhovedet håndtere sådan én? Jeg har haft den siden krigen.” Han rakte pistolen til Krystoff, der tabte den ned af trapperne så den landede foran husets kat, Mischa, der sniffede til løbet. ”For satan, Krystoff!” vrissede faderen og lagde den tilbage i kammeret. ”Politibetjent bliver du aldrig. Hvad så med brandmand? Kom med,” og de gik ud i haven, hvor der var lå en grøn vandslange, snoet om en rusten tromle. ”Se her!” udbrød faderen, mens han åbnede for vandet. ”Woooo!” skreg han, mens vandet trængte gennem den grønne plastikslange, trykket så stort, at det væltede far og søn omkuld. ”Der var godt nok smæk på, hva?!” udbrød faderen, mens de forsøgte at fjerne den klistrende væske, der havde sat sig i håret

og ødelagt områder af græsplænen. ”Kommer I ikke snart ind?!” udbrød mor Bertruda fra køkkenvinduet. ”Jo jo, vi kommer!” sagde faderen. ”Brandmand bliver du heller ikke!” sagde han, mens han klappede Krystoff på skulderen. ”Vi havde store forhåbninger til dig som barn, Krystoff,” sagde hans mor Bertruda til ham, da han var yngre. ”Din far håbede, at du skulle blive astronaut. Det var derfor, han viste dig film om rummet. Du skimtede altid op imod atmosfæren, når vi gik i skole. Det kunne være overskyet, andre dage stod solen skarpt på himlen, der tog jeg fat i hagen på dig og vendte dit ansigt, så du ikke blev forblændet af solen som Newton, da han ville forstå lysets funktion. Du var altid trist, når du ikke kunne se månen. Månen var din ven, kunne vi forstå. Så du fik lov til at sove ude i haven. Vi havde købt et gult telt til dig. Men det var ikke nok, du lavede sjov med farven og ødelagde teltet, trådte det i stykker og lå på dit underlag og stirrede op i nattehimlen,” sagde Bertruda. ”Det er svært med ord, mor. Månen har en særlig tiltrækning på mig. Jeg fik den jo også tatoveret,” sagde Krystoff ved spisebordet og hev op i sin slidte undertrøje og viste en tatoveret fuldmåne frem, der prydede hans bryst. ”Jeg forstår månen bedre end jeg forstår mennesker. Månens funktion er at opretholde tyngdekraften på jorden, månen og jorden holder hinanden i perfekt spænd, ligesom dig og far. Det interesserer

mig.” Krystoff kiggede ud ad vinduet, ned på to ældre damer, der gik og holdt i hånd. Ville det betyde, at han aldrig fik Nora at se igen? Det var Krystoffs held, at han havde overlevet i København, uden tidsforømmelse eller indsigt i andet end månen og sig selv. Hvordan han fik tilranet sig sit første job som opvasker, blev smidt ud på røv og albuer og taget til nåde på sit nuværende job, hvor de elskede ham. Han var glad for sine kollegaer hos *Det Gode Brød*, Gitte, Henny, Jonathan, Sigurd og Lise, som han skiftede sin vagt med til tider. ”Jeg må hjem til Polen. Hjem og kigge på månen, som jeg kender den,” konkluderede han. I bageriet næste dag så de ingen Krystoff. Gitte var forvirret. Det ligner ikke Krystoff, den glimrende, trofaste, høje polak, ikke at dukke op. ”Har du forsøgt at ringe til ham?” spurgte Gitte en kollega. Krystoffs telefon vibrerede som en grillkylling i varmen den formiddag, men han ignorerede hvert et opkald, mens han med en pakket sportstaske steg på bussen mod syd, der skulle føre ham til dér, hvor meningen oprindeligt blev skabt for ham, i Kolo, lidt uden for Warszawa. ”Jeg vil ikke mere,” tænkte Krystoff. ”Månen må hjælpe mig.”

VII. MOD SYD

Nora ventede ved busterminalen, som hun havde gjort det før, sammen med tyske turister og danskere på udflugt. Himlen var grå, måneden hed august, normalt et godt tidspunkt at rejse på, men nu virkede årstiden og vejret meningsløst. Hun steg ombord på bussen, men behøvede ikke at vise sin billet. Mærkeligt, tænkte hun. Hun gik op ad trapperne i bussen og faldt så lang som hun var på gangen, inden hun blev hjulpet op af nogle unge medrejsende, ”Er der sket dig noget, er du okay?” spurgte de. ”Jeg er okay,” sagde Nora og rødmede. ”Det er kun min stolthed, der har lidt en smule!” Hun fandt en plads bagerst i bussen, hvor hun faldt i søvn med det samme. I bussen sad et polsk ægtepar og kiggede på Nora, der sov som forstenet med ansigtet klemt op af ruden. ”Hun må være træt,” sagde manden til konen på polsk. ”Ja, men vi har også en lang vej foran os, Jotek,” sagde konen. ”Polen kalder .” Og hvem kom dér, af alle mennesker? Krystoff, den fortabte polak, kravlende op ad trapperne på rutebussen mod Polen. Han satte sig forrest og bemærkede ikke sin date, Nora, der var komplet på afveje. Krystoff satte sine høretelefoner i ørene og kiggede ud ad vinduet. Nora havde taget den rigtige bus syd på, men skulle huske at stå af, ellers endte det mere sydligt for hende

end hun ønskede. Nora vågnede ved at blive prikket på skulderen af buschaufføren. ”Unge dame, vi er på færgen nu, ingen må opholde sig på bussen, mens vi sejler. Op på dækket med dig,”

”På færgen?!” udbrød Nora chokeret. ”Jeg skal til Lolland, der bor min mor!”

”Ja, der har vi været,” sagde chaufføren. ”Så må du stoppe med at sove hele tiden, så havde du nok opdaget det. Op på dækket med dig.” Nora gik op ad stejle trapper til færgens kantine. ”Står du i kø, unge pige?” udbrød en familiefar, der ville bestille hvedegrød. ”Nej, undskyld,” Nora gik ind til siden og tog sin telefon op af lommen.

Hun gik rundt i kantinen og ledte efter et toilet. Ved et bord helt ude ved vandet sad en skikkelse, der lignede Krystoff. Han var høj, spinkel og tatoveret på underarmen. Det *var* ham. Hun løb hen til Krystoff og slog ham på skulderen. ”Så der var du, Krystoff?! Hvorfor fanden dukkede du ikke op, som vi havde aftalt?!” Krystoff sad i egne tanker, da han blev vækket af slaget. ”Nora? Er det dig?! Beklager, jeg ikke... jeg har svært ved klokken og tid og rum generelt. Hvad skal du til Polen for? Godt at se dig!”

”Jeg ved heller ikke selv, hvorfor jeg er på vej til Polen!” udbrød hun.

”Jeg skulle besøge min mor på Lolland, og nu er jeg her! Kan du hjælpe mig med at finde hjem?”

”Jamen, du skal til Lolland, siger du? Vi sejler jo allerede. Du skal nok stoppe i Rostock, og så tage tilbage. Fald nu lidt ned, skal jeg købe en kaffe til dig?” Nora drak sin kaffe, kiggede ud på bølgerne og forsøgte at trække vejret og lade en ro nedfælde sig, som hun ikke besad, men forsøgte at fremtvinge. ”Hvordan går det ellers? Når du ikke rejser til Polen i stedet for til Lolland!?” spurgte Krystoff. ”Tja, det går fint. Jeg var glad for at møde dig, ærligt talt. Men København er for mærkelig. Jeg har mødt alle mulige ældre mennesker. En fyr der hed Alfred. Petrov. Så var der en kvinde der hed Helvetika, hun lod mig overnatte hos hende. Så skrev min mor til mig, at jeg skulle skynde mig hjem. Der har været nogle folk fra kommunen og spurgt til mig, det var åbenbart vigtigt, at jeg kom hurtigt hjem.”

”Okay, hold da op,” sagde Krystoff og kiggede ned på bordet. ”Og nu er du her!”

”Ja, nu er jeg her!” udbrød Nora.

”Vil du overhovedet hjem?” spurgte Krystoff.

”Nej, egentligt ikke,” svarede hun.

”Men har jeg andre valg? Jeg har ingen penge og aner ikke, hvad jeg skal lave i København.”

”Ja, okay, men er hun ikke skør, din mor?”

”Jo, hun er fuldstændigt vanvittig. Jeg vil hende slet ikke,”

“Hvordan vanvittig?”

“Årh, det er en lang historie. Hun tror, at hun har en hund derhjemme, det har hun troet i mange år. Hun ser totalt syner. Hun tror, at jeg forhekser hende, hver gang, jeg kigger hende ind i øjnene.”

“Shit mand, hun har da brug for noget hjælp?”

“Ja, helt klart,” sagde Nora og kiggede ned i sin kaffe.

“Det er da godt, at du ikke er blevet sådan,” sagde Krystoff.

“Du synes ikke, at jeg er skør?”

“Nej da. Du er helt perfekt,”

“Tak,” sagde Nora og rødmede.

“Jeg håber, at jeg klarer den, i hvert fald.”

“Ja, også mig. Vil du med ud på dækket?” spurgte Krystoff.

”Er det ikke koldt?”

”Nej, bare tag din jakke på, hvis det er,” De gik ud på dækket, hvor det blæste kraftigt. ”Fryser du?” spurgte Krystoff. ”En smule, ja.” sagde Nora. ”Så kom her,” sagde Krystoff og trak hende tæt ind til sig. ”Det er noget værre noget, Nora. Jeg er virkelig ked af, at jeg missede vores anden date. Jeg hyggede mig virkelig på den første. Naturligvis var det et slidt udvalg med den bøf dér. Men der hvor jeg kommer fra, er det en fin delikatesse. Det var trods alt bedre end fletbrød,”

”Hmm, ja!” lød fra det Nora, der var gemt langt ind i Krystoffs bryst i et inderligt kram. Nora kiggede op på Krystoff. ”Har du følelser for mig, Krystoff? Eller er du bare en iskold polak?” De stirrede hinanden dybt i øjnene indtil Krystoff lænede sig fremad og kyssede Nora forsigtigt. Hun var næsten to hoveder lavere end ham, så det var en besværlig stilling, men de kyssede inderligt, mens lyden fra motoren og bølgerne og vinden dannede kulissen. ”Du kysser godt, din høje polak!” udbrød Nora med et stort smil. ”Kom med!” sagde Krystoff. ”Jeg skal vise dig noget! Jeg ved ikke, hvorfor jeg kan det her. Prøv at lukke øjnene!” På indersiden af hendes øjenlåg så hun det samme, hver gang hun lukkede sine øjne. En blå verden, hvor hun trak stikket ud af sin verdslige eksistens og flød ud med badevandet. Alt var blå og mørkt og skummelt, men hun havde lært at håndtere det psykedeliske pres. Hun havde aldrig talt med fagfolk om fænomenet, hvordan det kunne være, at netop hun så disse ting. Nu stod hun på dækket med lukkede øjne. ”Du kigger ikke, vel? Godt. Jeg har taget denne tur et par gange efterhånden. Sidste tur jeg var på, fik jeg en dårlig burger fra kantinen, *Hvedeburgeren*, med ekstra gluten i bollen. Jeg spiste den og trippede for sygt. Jeg slog kolbøtter i restauranten, greb min jakke og for herud hvor jeg pegede på havet. Så blev det lyserødt!” Krystoff lavede fagter i luften, som han gjorde første gang

han opdagede sine evner. "Har du stadigvæk lukkede øjne? Jeg kan stadig gøre det. Åbn øjnene!" Nora åbnede øjnene og det blå hav var forvandlet til en lyserød oase. Havet var mere roligt end tidligere. Noras øjne reflekterede det lyserøde hav og med elektrisk begejstring hoppede hun op i favnen på Krystoff. "Hvordan gjorde du det?!" og de begyndte at kysse igen, men Krystoff var mere interesseret i at forklare, hvad der var sket. "Er det ikke vildt? Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre med det her."

"Vi må fortælle det til nogen! Det er jo et mirakel!" Nora hev Krystoff i hånden, hun ville ind i restauranten og forklare køkkenpersonalet, hvad der for hende var det største mirakel, hun nogensinde havde set. "Nej, vent, Nora!"

"Nej, kom nu!" insisterede Nora. Hun prikkede en pige på skulderen. "Se, vandet er blevet lyserødt, er det ikke flot?" Men pigen begyndte at græde, ikke ældre end fire år var hun. Hendes forældre trak hende væk fra Noras. "Sikke noget sludder," sagde faderen. "Havet er blå, ikke også, min skat? Er du sød at gå?" spurgte de Nora, der kiggede stift på familien. "Har du forgiftet mig, Krystoff? Er det kun os, der ser det lyserøde hav, eller er det sådan i virkeligheden?!" Krystoff kiggede på Nora. "Fald nu ned, Nora. Du ser vel det samme, som jeg ser? Jeg har ikke givet dig stoffer, slap nu af. Vil du have en cigaret?"

"Ellers tak," svarede Nora, "Jeg kan ikke mere." Hun satte sig op af rælingen og begyndte at græde, mens Krystoff tændte op. "Vi skal nok klare den. Se nu!" De kiggede begge ud. Havet var grønt. "Ikke mere, Krystoff, jeg kan ikke! Hvad har du givet mig?!"

"Jeg har ikke givet dig noget, du kan jo selv prøve. Prøv selv. Tænk på en farve og så sker det. Det kan også hjælpe, hvis du peger imens, ikke for åbenlyst, så folk tror, at vi er skøre."

Nora kiggede på havet og viftede med armene. Havet blev farvet gult til Noras store begejstring. "Hvor længe har du vist, at du kunne det her, Krystoff?" spurgte hun. "Jeg gjorde det første gang på turen herop, da jeg var 15 år. Jeg har ikke fortalt det til nogen siden. Er det ikke vildt? Folk ville tro, at jeg var skør. Jeg har en teori, som jeg har haft fra begyndelsen. At særlige, udvalgte sjæle får lov til at opleve det samme." Krystoff skød sin udbrændte cigaret ud over rælingen. "Nu skal det ikke være en konkurrence, Nora. Du har ligeså meget lov til at ændre farverne, som jeg har. Men hvad skal vi gøre ved det?"

"Lad os overtage båden," sagde Nora.

VIII. COMMAND AND CONQUER

”Overtage båden?” udbød Krystoff inden han ændrede havet til blå og de sammen gik ind i restauranten. ”Kom med!” udbød Nora og løb efter en række grønne pile. ”Kaptajnen sidder heroppe. Lad os snakke med dem.” De løb op ad trapperne og ud på dækket, hvor der var en indgang til styrrummet. Nora bankede på døren. ”Ja, god dag, unge pige, du hører ikke til her. Hvad vil du? Vi er snart fremme ved Rostock,” sagde den høje kaptajn, der havde en hvid skjorte på og en skaldet isse under kasketten. Det blæste kraftigt på dækket. ”Goddag hr., mit navn er Nora og jeg har opdaget noget helt vildt. Prøv at kigge ud på havet nu,” Nora gestikulerede mod havet og malede det lyserødt med tankens kraft. Styrmanden kiggede henover Nora og skælvede. ”Hvad i alverden foregår der?” Hans øjne kørte rundt i hovedet på ham, hans irisser blev forvandlet til cirkulerende blomster og han fik et smil på læben, inden han faldt om på stedet. ”Carsten!” råbte hans kollega og gav ham et par flade og kiggede på Nora. ”Hvad har du gjort ved ham?” Hun pegede på havet. Han kiggede ud i horisonten og fulgte samme reaktionsmønster som styrmand Carsten; snurrende øjne, erstattet med en blomst i iris, et stort smil og besvimelse. ”Kom med, Krystoff, lås døren!” råbte Nora

inden de sammen løb ind i styrrummet, hen over de to forstenede styrmænd, låste døren og satte et kosteskaf for håndtaget.

”Ja, hvad fanden gør vi nu, Nora, kan du styre sådan en færge, hva?!” udbrød Krystoff. ”Og hvorfor er havet absolut lyserødt, kan vi ikke vælge en anden farve?” Krystoff kiggede ud på havet og ændrede det til gult. ”Jeg har ikke vist dig alle de tricks, man kan med det. Man kan køre den psykedeliske regnbue, prøv selv,” og havet ændrede sig til alle regnbuens farver i roterende bevægelser. På dækket var personalet stormet til, de talte i walkie-talkier og hamrede febrilsk på døren.

”Så åbn dog døren, for helvede! Carsten! Havet ændrer farve konstant. Så åbn dog!”

”Skal vi lukke dem ind?” spurgte Krystoff, mens han stirrede på Nora. ”Nej, lad dem vente lidt endnu.” Nora gik hen til instrumentbrættet og trykkede på en grøn knap, der blev rød, mens hun forsøgte at skabe en forståelse for knob og vind- og vejrforhold, nu hvor besætningen lå i dyb dvale. ”Skal vi styre skibet, Krystoff?” spurgte Nora. ”Det kan der vel ikke ske noget ved,”

”Jeg tror, det er bedst, du ikke beskæftiger dig med ting, du ikke har forstand på, Nora. Nu er vi her, det er alt, hvad vi ved. Tjek havet,”

Krystoff ændrede havets farver til orange og tændte en cigaret.

Fra vinduet kunne han se et væld af mennesker, der flokkedes på stuedækket i fortvivelse og begejstring over det farvestrålende hav.

”Gud!” skreg en midaldrende kvinde. ”Har du set det, Frank?! Er det en practical joke? Kan du ikke tage en selfie med mig?” spurgte hun sin mand. Manden så forvirret ud; ”Jeg er ikke helt med, skat. Men jeg kan da godt tage et billede.”

”De går helt amok på dækket, prøv at se!” sagde Krystoff til Nora, der ændrede havet tilbage til lyserødt. I samme øjeblik lød der frydefulde skrig og latter. ”Se mor, min yndlingsfarve!” lød det fra en lille pige på dækket, der hev sin mor i kjolen og ville have hende tættere på rælingen. ”Kan du ikke tage et billede, mor?!” hvilket hun gjorde, men hun måtte skuffet vise sin datter et billede, hvor pigen stod med det største smil og et banalt, blåt hav i baggrunden. ”Hvorfor er vandet ikke lyserødt på billedet, mor?”

”Ja, det ved jeg heller ikke,” og kvinden betvivlede sin fornuft og hentede sin mand fra restauranten. ”Hey skat, har du set vandet?” spurgte hun sin mand. ”Vandet? Hvad mener du?” og pigen kom stormende ind, ”Ja, far, vandet er lyserødt!”

”Haha, ja, den er god med dig, skat, kom herop.”

”Det er rigtigt far, vi tog et billede af det.” Datteren viste billedet fra

moderens mobiltelefon til sin far, der kiggede på telefonen og op på moderen, ”Livlig fantasi, hva?”

”Ja...” sagde hun og hev datteren med ud på dækket igen. ”Hvorfor synes far ikke, at det var sejt?”

”Jeg ved det ikke, skat, jeg kan også godt se det.” Mens de stod på dækket og kiggede på havet, mødte de familier og personer i samme perceptuelle forvirring om havets farve. Ikke alle oplevede, at havet skiftede farver. I familier og mellem kærestepar var der skænderier omkring, hvad der udspillede sig for deres øjne. Det var et spørgsmål om, hvor åbent hjertet, sindet og følelserne var og hvor tilgængelige de var over for det nye og uforudselige, der definerede, om kanalerne var åbne over for nye impulser, indspark og vandets farve.

”Skal vi ryge en joint, Krystoff?” spurgte Nora, mens Krystoff gik rundt i styrrummet. ”Jo, lad os. Men det går ikke, at folk kan se det samme som os. Hvad nu, hvis de anholder os? Skal vi bare sidde herinde og holde folk lukket ude?” spurgte han, mens han lænede sig tilbage i styrmandens lænestol. ”Du tænker for meget, Krystoff. Livet er godt. Det skal leves nu. Tag et hvæs af den her,” og hun rakte ham en flad, hjemmerullet joint. Han tog et hvæs og kiggede ud over skibet. ”Livet er sgu vildt nok,” tænkte han for sig selv. Her sad han, ikke

mange år ældre end 20, begravet i sit eget liv, i styrrummet med skønheden Nora, han havde mødt kort forinden. Livet var magisk, fyldt med en stoffighed han ikke forstod hvad var, eller hvor kom fra. Han forstod ikke meget, men vidste dog dette; alt der var hændt, havde ført frem til dette øjeblik, til dette evindelige kaos, hvor han med ro i kroppen og tilværelsen kunne beskue sig selv og Nora, jointen og en forvirring men også en accept af det uvisse, med havet som et symbol på et uendelig net af tilværelsens muligheder. Spørgsmålene hobede sig op i Krystoffs indre, men tilfredsheden over øjeblikket, hvor tankerne udspillede sig, udryddede tvivlen og blev erstattet af ren ekstase. Det gav en bekræftelse af, at alt i livet for en gang skyld ikke var en kamp, men en fin betoning, en kærtegning af tilværelsens muligheder. Han forstod, at han ikke var en ligegyldig dråbe i et blodfattigt hav. Han kunne pege på havet, få det til at ændre farve og definere, ud fra sig selv, hvem han syntes at være. Det gav ham samme eufori, som da han var barn og opdagede, at man kunne plukke mælkebøtter og de kunne bøjes til det, han drømte om.

Han kiggede på Nora. ”Nora, jeg tror det her er svaret på mange af de spørgsmål, der har plaget vores sind gennem længere tid. Hvad skal jeg gøre, Nora? Jeg synes, at du er sød, det gør jeg virkelig,”

Krystoff satte sig ved siden af Nora, der sad i skomagerstilling og stillingen havde sat sig fast for hende, hendes lemmer forstenede, men hun var for genert til at nævne det. Det var derfor, at hendes handlekraft var forsvundet, at hun ikke havde lyst til konstant at ændre vandets farver og opleve reaktionen fra de fremstormende familier, der stod på rælingen og kiggede.

IX. KONSEKVENNS

I styrrummet vurderede Nora og Krystoff situationen. "Måske er det noget, der kan ændre folks liv? Hvis folk kan se, at de er i stand til at ændre verdenshavens farve selv. Vi er vel ikke de eneste, der er i stand til det, tror du dét?" Nora sad stadigvæk i samme, akavede skrædderstilling. "Hjælper du mig ikke lige op, Krystoff? Jeg vil gerne vise dig noget,"

"Du besvarer ikke mit spørgsmål," sagde han, mens han hjalp hende ud af sin skrædderstilling. Først løftede han hende i armene, "Av, av, av!" udbød hun. "Jeg sidder fuldstændigt fast! Jeg ved ikke, om det er jointens skyld. Vil du ikke få min knæhaser fri først?" og Krystoff forsøgte med en blid men stærk, polsk hånd at vriste anklerne fri fra haserne. "Av, tak!" og Nora kom på benene. Begge hendes ben sov, en snurrende, følelseløs og kildende fornemmelse spredte sig i hendes stænger og hun brugte Krystoff som støtte til at forblive oprejst. Hun grinede. "Jeg er som en gammel dame, mand. Shit, den slog hårdt, den joint. Måske vi bare er mega skæve?" Krystoff omfavnede hende og kysede hende. Det udviklede sig til en inderlig udveksling, bag Krystoffs lukkede øjne udspillede der sig et klarsyn, han så sig stå i en tunnel med et stort, hvidt lys bag sig, et skyggespil med to silhuetter,

en mand og en kvinde, kvinden væsentligt lavere end manden og hun lænede sig op af ham, og billedet blev roteret i uendeligheder, til det blev vasket væk og erstattet af rislende regndråber. Han lænede sig tilbage for at kigge Nora i øjnene, men besvimede på stedet. Koblingen var for stærk, Nora havde åbnet op for nogle mentale kamre og trykket på nogle knapper, der sendte Krystoff til jorden. ”Er han død?” tænkte Nora. ”Krystoff, din kryster! Så vågn dog op!” Hun stak ham et par flade og han vågnede – groggy. ”Hvad fanden sker der, Nora?” spurgte han. ”Har du aldrig kysset en kvinde før?” spurgte Nora, mens hun lænede sig over ham og tog sin hættetrøje af, inden hun kyssede ham igen. ”Shh,” hviskede hun, mens hun knappede Krystoffs skjorte op. ”Har du aldrig været sammen med en pige før?” og svaret var ganske ærligt, nej, det havde Krystoff ikke, men han havde været tæt på af flere omgange og brugte det som en trøst. Han var høj og akavet og badede ikke i hverken tilbud eller manglede forståelse af sig selv, egne drifter og lyster samt evnen til at agere i det spektrum. De ting, der lurede, var for stort et kompleks for ham. At der nu sad en skøn, underernæret ung kvinde oven på ham og var i færd med at klæde ham af fra top til tå, mens hun stillede indledende og ledende spørgsmål til hans intime liv, gjorde ham begejstret, det var tydeligt at se, men også angst, varm og spændt.

Han svarede ikke, men kyssede videre efter bedste evne, det havde han trods alt nogenlunde styr på. Til sidst var de nøgne, Nora var nødt til selv at klæde sig af, eftersom Krystoff ikke fattede bh'ens historie og samlingspunkt. Først havde Krystoff foreslået at bruge en slikpose som prævention, men i sin pung havde Nora et kondom. Med lyden fra bank på døren dyrkede Krystoff og Nora elskov, akavet, men for Krystoff en stor åbenbaring. Efter akten tog de tøj på, Nora var træt, hun ville mest af alt ligge ned. Hun var tørstig, ingen af hendes fysiologiske behov blev ordentligt opfyldt, mens hun rodede rundt efter pung og taske, fornuft, sans og samling. ”Har du nogle smøger?” sagde hun i vildelse, gav op og lagde sig ind til Krystoff, der lå som forstenet, stadigvæk påvirket af tidligere fald og besvimelse, men med et stort smil på læberne. ”Du er fantastisk, Nora. Mange tak,”

”Hvad takker du for, du skal ikke sige tak!”

”Jo, tak, Nora... havet, hvad gør vi med havet.” Han havde ondt i hovedet og var ved at falde i søvn. ”Luk op, det er ordensmagten! Ellers sparker vi døren ind!” lød det fra døren til styrrummet. ”Jamen, så spark dog for helvede den dør ind!” Og det fik Nora ikke sagt færdigt, før det stormede ind med tre, fuldt armerede betjente, der begyndte at afsøge rummet for mulige sprængstoffer og andet ulødigt materi-

ale. Nora dækkede sig til og lynede sin trøje op. ”Nå, så det er her, I sidder og ryger hash, hva? Og personalet er besvimet! Kan vi få noget hjælp, 2-35 til de to herrer der ligger her?” sagde betjenten i sin walkie-talkie, mens de afsøgte området. ”Hvad fanden har vi gjort, hr. Betjent?” udbød Nora, men betjenten kiggede direkte igennem hende og ud i horisonten, tryllebundet af det lyserøde hav. ”Venner, jeg er hjemme,” sagde han og lagde sin pistol på bordet og kiggede på sine kollegaer. ”Drenge, hvad siger I så? Et lyserødt hav. Det må jeg have et billede af, til konen og mine unger. Øjeblik. Vær sød ved de unge mennesker. ” Betjenten gik ud på dækket, tog en selfie med sin telefon og viste den til sine kollegaer. De rystede på hovedet. ”Du er gået fra forstanden, Leopold. Havet er blå, som det altid har været, måske det er din telefon, der har lagt et filter over,” sagde betjenten Maxime. ”I har mistet jeres fantasi, drenge, det er for dårligt,” sagde betjenten. ”Vi kan ikke anholde de to her. Jeg tror, at pigen er 14, ikke en dag over, den unge mand måske 18-19 år. Lad dem nu være, de har ikke overfaldet nogen, de er bare gået herind for lidt privatliv. Kan I ikke lugte dét? Se på ham, han er jo helt færdig. Vi kalder en falsk alarm, jeg skal bruge deres CPR-numre og så glemmer vi bataljen. Jeg har haft en stor oplevelse af at være her. Jeg har endelig set et lyserødt hav, selvom I grødhoveder ikke kan se det.

Det er en optisk illusion. Det er ligegyldigt, om du tager et billede af detaljen, hvis ikke du har øjnene til at se, fantasien til at drømme, muligheden for at åbne kamrene i dit sind og din sjæl, så vil dette dybe og uendelige hav for evigt være blå. Jeg forstår, at det kræver en særlig indsigt. Men det har I ikke en skid af!” udbød Leopold, mens han pegede på betjentene, som havde sparket døren ind.

Leopold rettede sin opmærksomhed mod Nora og Krystoff, der havde fået tøj på. ”Kom med, I to. I bliver ikke anholdt, men I får en henstilling. Hvad er jeres navne?” Nora og Krystoff blev hevet med ind i en lille kabys i styrrummet, med en køjeseng, et lille skab bygget i træ og et køje. ”Her kan I hvile jer. Jeg tror, det er bedst, at I bliver her, til vi kommer i land. De var helt lamslåede, nærmest forgiftede, besætningen. De havde aldrig set mage.” Betjenten kiggede ud gennem køjet. ”Ja, jeg ser naturligvis noget andet. Hold kæft, en god shine, det hav har! Mine kollegaer har ikke fattet, at der foregår mere, end hvad de kan begribe med deres sanser.” Krystoff, stadigvæk groggy, rettede sig op i sengen. ”Det er os, der forårsager det. Vi kan selv bestemme farverne, det er vildt nok, ikke? Jeg tror, det er derfor, at vi er kommet i problemer.”

”I kan selv forårsage det? Altså at havet skifter farve? Så det er jeres

skyld, det hele?” Betjenten noterede det hele i sin notesbog. ”*Vrangforestillinger, storhedsvanvid, fejlvurdering af egne evner,*” skrev Leopold med sin kuglepen. ”Okay, Krystoff, så sig mig, hvilken farve er vandet nu?” Krystoff lå i sin køjeseng og kunne ikke se havet. ”Jeg kan selv styre det, hvilken farve vil du have? Nora kan også.” Betjenten kiggede over på Nora, der sad i en lænestol i hjørnet af rummet. Hun kiggede ned i skødet, chokeret over politiets indtrængning. Hun ønskede ikke at svare eller bevare øjenkontakt med politibetjenten. ”Jamen okay, Krystoff,” sagde betjenten uden den store tiltro til ham. ”Så giv mig en farve!” Krystoff rømmede sig, hypnotiseret af endorfiner, ”Grøn,” svarede betjenten. Krystoff viftede med armene ud mod horisonten. Leopold kiggede ud ad det lille køje, forstene. Havet var nu, ganske rigtigt, grønt. ”Okay, venner, det er så en anden snak. Så du dét!” Leopold kiggede ned på Nora, der genert og forskrækket ikke havde sagt et ord, siden Leopold havde ført dem hen til kabyssen. ”Jeg tror, det er et spørgsmål om overbevisning. Det er ikke noget vildt, se!” Nora pegede mod køjet og havet var lyserødt igen. ”Venner, hvad skal jeg skrive i rapporten? Er det mig, der er ved at blive sindssyg? Det er jo en verdensnyhed allerede, for dem, der kan se, for hulen da!” Leopolds walkie-talkie ringede; ”Ja, det er Leo, jeg er sammen med hovedmistænkte og laver en afhøring, skifter?”

Imens han ventede på svar, blev der spillet en jingle på færgen, den indhyllede hvert et rum, toilet og kosteskab, inklusiv det værelse, de tre personer havde fundet vej til. ”Ja, god eftermiddag, det er Frederik, assistent på Færgen Gedser-Rostock, *True Beauty*. Som flere af jer ved, har vi haft en times forsinkelse. Det beklager vi naturligvis. Sagen er den, at vi fik en melding fra kommandocentralen om, at havene var i gang med at skifte farve. Vi har gættet på, at det var Green Peace, der demonstrerede mod manglende menneskerettigheder i Mellemøsten, andre mente, at det var kunstneren Damien Hirst, der havde hældt 50 tons kunstfarve i verdenshavene. Vi har været forvirrede. Dertil fik vi modstridende meldinger fra ordensmagten, med en forvirring om hvorvidt dette var sket, eller om det var en optisk, holografisk illusion. Omtrent halvdelen af personalet var enige om, at det ellers så blå hav pludseligt var blevet lyserødt. Nogle kom med meldinger om, at det var gult, i et sekund regnbuens farver. Personalet, både på min besætning og hos kommandocentralen var delt i to hold. Dem, der kunne se, og dem, der ikke kunne se. I har med garanti oplevet det samme hos jer, blandt familier og venner. Jeg beklager forvirringen og vi melder tilbage, når vi har fået svar på mysteriet. Hvis I ved det mindste om episoden og hvad, der måtte have forårsaget dette, bedes I kontakte personalet.

Vi har fået styr på båden, der var noget understrøm, men vi regner med at være i havn om cirka 10 minutter. Forsat behagelig rejse,” lød det fra færgens højtalere. Folk begyndte at stimle væk fra dækket og ind i restauranten i begrundet forvirring omkring overfarten og havenes farve. ”Jamen Far!” sagde en teenagepige, mens hun sad rundt om bordet med sin far og mor. ”Det er altså stort, det her! Kan vi ikke skrive en bog om dét?”

”Jamen, skat, jeg har jo slet ikke opfattet, at noget skulle have ændret sig. Tror du, at det er fedt for mig? Det er jo pinligt. De snakker om, at de, der ikke kan se det, er røvsyge og kedelige individer, det gider jeg ikke have siddende på mig,” sagde faderen, Peter, mens han drak en tår kaffe. ”Skal vi ikke snart ned til bilerne?”

X. STILL DREAMING

I kabyssen fik Nora og Krystoff ro. ”Jeg smutter fra jer nu, unge mennesker,” sagde Leopold. ”Jeg skriver i rapporten, at I er to fantastiske unge mennesker, som ikke har gjort noget forkert. Uskyldige og upåagtede har I opdaget hemmeligheden bag den menneskelige eksistens. At man har en samhørighed med eksistensen omkring en, at det skabende og det skabte er ét. Ja, gid jeg vidste det, dengang jeg startede på politiskolen. Det skriver jeg ikke i politirapporten, men det mener jeg, og mange tak skal I have, unge mennesker, for at vise mig noget nyt,” udbød Leopold. For Krystoff var det ikke noget vildt event. Han havde vidst, at han havde haft disse evner siden første gang, han havde rejst med færgen. Ingen vil tro mig, havde han tænkt, så ung han var i det hele. ”Her er mit nummer, hvis I får brug for det,” og Leopold rakte dem begge hans kort. ”Jeg er imponeret, ungdommen. Tak, for at give mig noget at tænke over. Jeg går ud til mine kollegaer nu. God afstigning og tak igen.” Noras mor, Helene, begyndte at ringe til hende, telefonen vibrerede insisterende fra bukselommen, men Nora var langt på afveje og det var ikke i denne omgang, at hun skulle besøge sin vanvittige mor. ”Argh, det er min mor! Jeg gider ikke at snakke med hende!” udbød Nora, inden hun

lagde på. Der gik et øjeblik, så ringende hun igen og denne dans forsatte fem eller seks gange. Helenes insisteren på telefonisk forbindelse og Noras afvisning. Til sidst gav Helene op og opkaldene stoppede for en stund. Der tikkede en besked ind fra Helene. ”Heej min skat, kys kys, jeg har lige hørt om havenes forandring, har du hørt det? Ærligt, så har det gjort, at jeg har fået livsglæden tilbage. Jeg ser ikke livet som gråt, formålsløst og uden indhold længere, mine dårlige vaner er droppet og erstattet med gode vaner, som eksempelvis at skrive en lang smøre til dig, nu her. Jeg bad dig komme hjem, fordi jeg synes, at der er nogle ting, vi burde snakke om. Hvor langt er du? Kys mor,”

”Krystoff, prøv at læs denne besked,” sagde Nora og rakte Krystoff sin telefon. ”Jeg læser dårligt, Nora,” sagde han og afviste hendes udstrakte arm. ”Det er min mor,” sagde Nora mens hun kiggede ned i skærmen. ”Hun siger, at hun har ændret sig og jeg skal komme hjem til hende. Men jeg er jo på vej til Polen med dig. Og jeg kan ikke lide hende, hun smed mig ud og kaldte mig en luder, jeg gider hende ikke. Hvad synes du, hvad skal jeg gøre?” Krystoff, ude af sin dvale, satte sig op i sengen og kiggede på Nora. ”Nora, undskyld sproget, men fuck hende dér. Lad os tage til Polen sammen. Vi kan bo hos mine forældre, indtil vi finder på noget andet.” Nora sprudlede af opti-

mistisk begejstring og satte sig ned ved siden af Krystoff i bunden af køjesengen. ”Mener du det? Ærligt?! Skal vi bare efterlade alt det her havsnak og leve videre i Polen, os to? Er det ikke et mærkeligt land, Polen?”

”Det er, hvad man gør det til, ligesom med Danmark, vil jeg tro.”

”Kan vi nå at ryge en joint til, inden vi går i land? De var godt nok stærke. Er der en røgalarm? Jeg har en færdigrullet her.” Nora tændte op, tog et stort hvæs, inhalerede og gav jointen videre til Krystoff. De faldt om på stedet.

Nora drømte, at hun var en flygtig, 17-årig pige, der ikke gad bo hos sin mor på Lolland. Det gad moderen heller ikke, så Nora blev sparket ud og måtte selv finde ud af, hvad der skulle ske med hende. Hun tog en bus til København, hvor hun mødte en række særprægede eksistenser af forskelligt ophav, væsen og gøremåde. Hun mødte Krystoff, en ung, polsk, spirende bager, der havde inviteret hende ud på en træg date, men så skrev hendes mor, at hun skulle tage tilbage til Lolland, eftersom kommunen havde sendt bud efter hende. Uden anden plan eller penge på lommen, tog hun retur. På turen hjem befandt Krystoff sig overraskende på færgen og her viste han hende, at han ved tankens kraft kunne ændre havets farve. Det havde

skabt et filosofisk postyr hos de sejlene og hos Nora selv, indtil hun opdagede, at hun besad samme evner. Det var lykkeligt at opdage, at hun havde en indvirkning på sagerne omkring hende. Endelig en følelse af, at der var noget i hendes liv, som hun selv kunne styre og ikke kun frustration, mangel og begrænsninger over sig selv og den ydre verden, som hun var vant til.

Krystoff faldt i en ligeså tung drøm, hvor han så sit liv udspille sig, fra de kummerlige polske forhold, han var blevet formet under, til hans færgeturen mod Danmark, hvor han opdagede sin indvirkning på havene. Han fortalte det ikke til nogen, af frygt for at blive spærret inde eller indlagt. I Danmark blev han opvasker, senere bager, og det var her, han mødte det rene lys af en skønhed i Nora, da hun trådte ind i bageriet. Han var heldig, at hun ville med ham ud på en date. De mødtes, men i forvirring missede han deres anden date og i frustration tog han mod Polen for at kigge på månen og starte forfra med sit liv. På færgen mødte han overraskende Nora og han viste hende samme trick, han havde lært som 15-årig, hvilket skabte stor eufori hos Nora og halvdelen af passagererne og personalet på færgen. De kyssede, dyrkede sex og overtog verden i deres eget, inden de røg en stor joint, der sendte dem i en dyb søvn, der viste dem,

hvad der var hændt. Færgens jingle lød fra højtalerne og Nora og Krystoff vågnede, gable og gned sig i øjnene. ”Ja, velkommen ombord på færgen Gedser-Rostock, *The Realist Beauty*,” lød det. ”Jeg håber, at I får en behagelig overfart. På færgen serverer vi karrysild, vi har snacks i kiosken, nødder, peanuts og M&M’s. Det er forbudt at sidde i sit medbragte fartøj, om dette er en bil eller bus under overfart. Må I have en behagelig rejse, hilsen Niels, jeres kaptajn.” Nora og Krystoff var stadigvæk groggy og kiggede hinanden i øjnene. De sad ikke i noget lille rum, men i stedet i færgens kantine, hvor lyden af barnestemmer blev erstattet af køkkenets forsøg på at imødekomme passagerernes behov for karrysild, inden færgen ramte land. ”Hvad laver vi her?” spurgte Nora. ”Krystoff?!”

”Jeg ved det ikke,” sagde Krystoff. ”Lad os gå ud på dækket.” På dækket tændte Nora en smøg. ”Se,” sagde Krystoff. ”Havet! Det er blå igen. Kan du gøre noget, få det til at ændre sig?” Nora forsøgte, kastede med armen mod havet, der skete intet, mens hun tændte op i sin smøg. ”Vi har nok bare været helt væk, Krystoff. De er meget stærke de joints, jeg kan lide at rulle.” Krystoff gjorde et sidste forsøg og viftede sine arme. Der skete intet med havet, så han trak på skuldrene og gav Nora et kram. ”Men én ting er sikkert,” sagde Nora. ”Jeg skal ikke tilbage til min mor. Lad os tage til Polen.” Så det gjorde de.